

זמני בניסת וצאת השבת

בניסת שבת: 19:16
שקיעה: 19:38
צאת שבת: 20:16
רבנו תם: 20:51
הזמנים לפי אופק נתיבות

אזר השבת

העלון מופץ ברכבות עותקים בארץ ובעולם מוקדש לע"נ מור אבי רבי משה אלפסי בן עישה ז"ל וכן לרפואת רבי מרדכי בן יפה בתושח"י

האלון נרכש לפני שנים: מוצר בת נשימה - לקח לי וסמחה בת נשימה - אמת כחן וכן לפני נשימת מקראל בן אלו לנפסחת

דיון הלכתי בשולחן השבת

שאלות ותשובות אקטואליות שהועלו ע"י שולחנם של גדולי ישראל שפי"ט מודקד ושלם כבוד

למי שייכים כספי העלויות והנו"נ - לבית הכנסת שהתפללו בו או לביהכ"ס שקראו בו בתורה

שאלה: מעשה שהיה בבית הכנסת שקודם קריאת התורה מכרו את העלויות כמנהג, וכשבאו לאחר המכירה לפתוח את הארון גילו שהארון נעול והגבאי איננו ואין מי שיודע את הקוד כדי לפתוח את הארון. מחוסר ברירה עברו לבית הכנסת הסמוך ובקשו מהם רשות לקרוא אצלם בתורה, וכך עשו. לאחר מכן נתעורר ספק למי שייכים כספי מכירת העלויות, וכספי הנדרים ונדבות שנתנדבו העולים בשעה שעשו להם מי שברך, האם לבית הכנסת הראשון שהתפללו בו, או לבית הכנסת השני שקראו בו בתורה.

תשובה: הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א אמר שהכל שייך לבית הכנסת השני, דמכיון שהקריאה בתורה היתה במקומם ובספר שלהם, זכו בכל מה שבא מכח הקריאה בתורה, דהיינו מכירת העלויות והנדרים ונדבות.

והגאון רבי יעקב שטרן שליט"א הורה להיפך, שהכל שייך לבית הכנסת הראשון, דבזדאי כוונת הקונים את העלויות והעולים לתורה היתה לתרום לבית הכנסת שהתפללו בו והם קשורים אליו, ויש להם ענין מיוחד לתרום לו, והבית הכנסת השני בודאי לא נתן להם את המקום בעד כסף, אלא לשם מצוה, ולא היה בדעתם להרויח מזה משהו מלבד שיאמרו להם י"שר כח, ולכן לא זכו כלל בכסף אלא הכל לבית הכנסת הראשון כדעת הנותנים.

מבני הכרטיזה

"אשר דיבר משה אל כל ישראל"

מלמד שהיו כולן בעלי תוכחה ויכולין לעסוק בתוכחות (ילקוט) משה רבנו לא הזכיר כאן את החטאים אלא ברמז בלבד, במנות את המקומות שבהם חטאו. כדי לעמוד על טיבה של תוכחה רק מתוך רמז, צריך אדם להיות בעל-תוכחה בעצמו, ואילו אדם ריקה מן ההכרח לשתוח לפניו את התוכחה על הצלחת ולמנות את חטאיו במפורש. לא די לו ברמיזה. כיון שהוכיח משה רבנו את בני ישראל ברמז בלבד, הרי סימן הוא זה שהיו כולם בעלי תוכחה והיו מסוגלים להבין את תוכחתו המרומזת היינה "ויטלים לעמוד בתוכחתו" - מלשון "עומד על סוף דעתו" ... (דברי שיערי חיים)

"יוסף עליכם נכסם אלף פעמים"

באיזה זמן מן הזמנים נתקיימה ברכה זו? ברם, הדברים מכוונים לעתיד לבוא, לאותה העת שעליה הנביא אומר: הקטן יהיה לאלף והצעיר לגד עצום" (ישעיהו ס-כב). עם ישראל שכעת הנהו "קטן וצעיר" יגדל ומספרו אלף מונים, כפי ברכתו של משה רבנו. (בנין אריאל)

"והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי ושמעתי"

הרמב"ן אומר, שאם אדם מפקפק בדבר אם מותר לו לעשותו אם לאו, הרי קודם כל יסלק לחלוטין את נגיעתו העצמית, כאילו אין הדבר נוגע לו כלל וכלל, כי אז יוכל לברר את האמת, אם הדבר הוא לרצון השם יתברך אם לא. זהו פשוטו של הפסוק: "והדבר אשר יקשה מכם" - הדבר שיקשה מכם להכריע אם יש לעשותו אם לא - "תקריבון אלי" - תראוהו רק מנקודת המבט של רצון השם יתברך, ללא כל נגיעה עצמית, כי אז תגלו את האמת. (שפת אמת)

אזר התורה לע"נ בנימין בן הרל

תשובות למדור ניתן לשלוח עד יום שלישי בשבוע
לפקס: 08-9941870
או למייל- 7665190@gmail.com

חידה: מה ההבדל בין אבן לסלע?
החידה משבוע שעבר: איזה מפרש פסק הלכה והוכיח ראייה מאישה?
פתרון החידה: הגאון העיב"ץ במור וקציעה (סי' ג') מביא הלכה בעניין מסוים והוכיח מאישה ועי"ש.

הזוכים במדור 'אור התורה' לחודש 'תמוז': דב סוקולובסקי (רכסים), חיים ישראל בלומנטל (ירושלים), יצחק ברוקלי (מודיעין עילית, הקדשה בספר), יעקב עוזיאל דודי (אופקים), מתפחת הירשפלד (בני ברק), אהרון בין (ירושלים), אברהם עטיה (ירושלים, הקדשה בספר), אברהם הורוויץ (ביתר)

המושתתפים במדור זה, ופתרו נכונה יכנסו להגרלה נושאת פרסים יקרי ערך, בשווי מאות שקלים. (תווי קניה ברשתות המזון, בחנויות ביגוד, וכן מוצר פטנט בלעדי לקוראי אזור השבת ועוד)

העלון להצלחת מר תומר סגרון ורעייתו תח"י ניתן להצטרף לרשימת התפוצה במייל. שלחו מילת "הצטרפות" ל- keremyosef@okmail.co.il
לתגובות תרומות הארות והערות: 052-7148454
ניתן לשלוח גם בפקס: 08-9941870

בלאגן בגן הילדים

לאחרונה כל הארץ רועשת וגועשת בעקבות הפקרות מוחלטת של הגננות בגני הילדים ו ההיבט ההלכתי של כך: האם מותר להורים לפרסם לכל הציבור על גננת שהתפטרה בגלל רשלנות? ובכלל האם מותר לפטר גננת על כך ובאיזה אופן ו מיוחד: השאלה שהגיעה מהקהילה החרדית- ופתרונה

מה שקורה לאחרונה בכמה ממעונות הילדים בארץ, הוא תופעה חדשה שלא התרחשה עד ימינו אלה, כאשר גננות מרשות לעצמן להתנהג עם הילדים בתקיפות נוראה ואיומה, ועושות ככל העולה על רוחן, בפרטים כאלה שאי אפשר להעלותם על הכתב.

במהלך החודש קיבלנו שאלה מקהילה חרדית בארץ, שראשיה סיפרו דברים מזעזעים המתרחשים בגן הילדים הוותיק של הקהילה. הפרטים התגלו כאשר כמה מן הילדים סירבו ללכת לגן, וגם לא נרדמו בלילות, וחלקם נצרכו לטיפולים פסיכיאטריים בגלל התנהגותה התקיפה של הגננת.

השואלים, ברוב אצילותם, שאלו מה עליהם לעשות. הם סיפרו שתכנונו כבר כמה פעמים לפנות למשרד החינוך, או גם למשטרה, אבל בעלה של הגננת מתחנן על נפשו ואומר, הדבר יפגע במשפחתו העניפה, וסיפר שיש לו הרבה ילדים בבית, ובהם גם בני ישיבה, ופרסום העניין יזיק להם בצורה נוראה. מצד שני, ההורים אינם מסוגלים עוד לסבול את מעשיה של הגננת, שכאמור אי אפשר לתארם, ושאלו מה לעשות?

הגר"י זילברשטיין השיב, שאם פנו לגננת עצמה כמה פעמים, ואיימו עליה שאם לא תחדול ממעשיה, יפנו לגורמים המתאימים, והיא ממשיכה במעשיה טובת הילדים קודמת, ואפשר לפטר אותה. הרב שליט"א ציין שכדאי לגרום לה שתתפטר בעצמה, ולא צריך לפרסם את סיבת הפיטורין.

אספורה

סיפור לפנת

פרי ציון

כוחו של חשבון נפש אחד

לרגליים!!! כן, פשוט כך; אם השי"ת הביא עליי כאבים ברגליים, אני צריך לחשוב מה קרה שם, באזור זה של הגוף, ולנסות לתקן את הדבר. כיון שאני אדם יסודי מטבעי (וכמי שמכירים אותו מקרוב, נוכל להעיד שאכן כך הם פני הדברים...) לא אכחד שחשבון הנפש הזה ארך זמן מרובה. חשבתי וחשבתי, ושוב חשבתי, והשקעתי בכך שעות על גבי שעות. מצד שני, עשיתי את הדבר בלי 'נערווין' מיותרים, אלא אך ורק מתוך ידיעה שזה מה שהשי"ת דורש ממני בעת הזו.

מה שעלה בראשי בסופו של דבר, היו 3 דברים, שכל אחד הביאני למסקנה שאיני מנצל כראוי את הרגליים שהשי"ת נתן לי, ועלי להשתפר בנושא זה. הדבר הראשון, שאיני משתתף כפי הנדרש ממני בשמחות של שכני וידידי, וצריך לעשות חיזוק בענין. דהיינו, לא שאיני מגיע כלל לשמחות; אבל יש ביכולתי להשתפר בענין זה, ולהגיע יותר לשמחות. המסקנה השנייה היתה שהנני מתרשל גם בענין ניהום אבלים, רח"ל, ובמקביל גם בביקור

"כמוגן שהלכתי לרופאים, והם נתנו לי עצות כאלו ואחרות, שלחו אותי לפיזיותרפיה וטיפולים נוספים, אבל שום דבר לא עזר"

אדם אחד אשר סבל מאוד מעצבנות יתר והתפרצויות כעס וזעם, פנה לפסיכולוג. הפסיכולוג הציע לו ללכת לחוף הים, לשבת על כסא נח, להקשיב לגלים, ולהירגע וגם לעשות חשבון נפש ולחשוב מעט לפני שהוא מתפרץ. הוא שילם לפסיכולוג הרבה כסף, ולכן שמע לעצתו. הוא הגיע לים, ישב ושקע במחשבות רגועות, אולם לאחר כמה דקות הוא שומע: "יוסי,

מישהו מנסה לפרוץ לך את האוטו!", הוא קם בבהלה, לקח בידו 'נבוט' ורץ לחנייה. בשלב זה הוא קופץ לכביש בלי לחשוב פעמיים ורכב פוגע בו ומעיף אותו לנתיב הנגדי, שם גם עלה עליו אופנוע.

תוך שתי דקות העלו אותו לאמבולנס גונח מכאבים, ואז הוא חשב: "כמה צודק הפסיכולוג שעלי לחשוב לפני שאני מתפרץ, הרי בכלל אין לי אוטו... וגם לא קוראים לי יוסי...".

קוראים יקרים, מידי כמה זמן אנחנו בכלל עושים חשבון נפש, אם אנו עושים בכלל? חשבון נפש זה הדבר העיקרי שאדם חי עליו עלי אדמות. אסור לאדם שהיום של מחר יהיה אותו דבר כמו אתמול.

הוא חייב שיהיה יותר טוב מאתמול. וכן אסור שהשנה הבאה תהיה אותה שנה, הוא חייב שהיא תהיה יותר משנה שקדמה לה, זה יהודי 'מעלין בקודש ולא מורידין', ואין מעלין ולא מורידים וכי יש מדד לכך??? התשובה היא שכן, והמדד הוא זה חשבון הנפש שכל יהודי ויהודי עושה כל לילה לפני שהולך לישון, או אפילו בסתם רגעים פנויים שיש לו ישוב ויחשוב מה עשה היום, האם היה שווה לו לבוא לעולם ולעשות מה שהוא עושה, והאם אבא שבשמיים שמח בשמה שעשה ובמה שעושה, כל זה צריך לחשוב. בהצלחה!!

בחוברת הנפלאה 'קול ברמה', ביטאון רמת אלחנן, הובא הסיפור המחזק הבא, בו נוכל לראות בבירור מהו כוחו של חשבון נפש, והעיקר להחדיר לתוך תוכינו שחשבון נפש זה לא ביום כיפור, זה בכל יום. כל רגע. כל שניה.

אחד מתושבי השכונה, ת"ח ויר"ש מרבים, סיפר לנו שזמה תקופה ארוכה החלו לתקוף אותו כאבי רגליים חזקים.

אני עדיין בגיל צעיר יחסית, הוא אומר, ולכן לא יכולתי לתלות את הכאבים בענין הגיל. כמוגן שהלכתי לרופאים, והם נתנו לי עצות כאלו ואחרות, שלחו אותי לפיזיותרפיה וטיפולים נוספים, אבל שום דבר לא עזר.

בשלב מסוים, ממשיך ת"ח ומספר, החלטתי לעשות חשבון נפש נוקב, ולהרהר במה אני יכול-לשפר את מעשיי בכל מה שקשור-

חולים. ברצוני להדגיש, אומר הת"ח, שלא באתי סתם אל עצמי בטענות! לא האשמת את עצמי, ולא הכיתי על- חטא, סתם כדי לייסר את עצמי, חלילה. איני טיפוס כזה, ובוודאי שעבודת השם לא מתבצעת בדרך שכזו. -המסקנות שהעליתי, היו נכונות ומבוססות, רק מפני שהגעתי אליהן מתוך שלווה ומנוחה.

לאחר שווי דאתי שוב ושוב שעלי לתקן את הדברים הנ"ל, הגעתי גם אל השלב המעשי, והתחלתי ליישם את המסקנות. התחזקתי מאוד בכל 3 הדברים הנ"ל, ושוב לא יצאתי מגדרי, - אבל ניסיתי לנקוט בחיזוקים אמיתיים, שרירי הרגליים החלו לכאוב בצורה רצינית. ישבתי וחשבתי מה השי"ת דורש ממני! והגעתי למסקנות שיביאו אותי להשתתף יותר בשמחות, ב'שמחות' ובביקור חולים.

ומה או מר ומה אדבר! מתרגש - הת"ח, בתוך פרק זמן- של שבועות ספורים הלכו הכאבים ופחתו, עד שפסקו לחלוטין!!! וכל זאת ללא תרופות כלשהן! את המסקנה יעשה כל אחד לעצמו, אני רק שוטח את הדברים בפני חבריי, לידע להודיע ולהיוודע שיש אלוקים בעולם, וכשקורה לנו דבר מה, והלוואי שיקור תמיד רק דברים טובים ואירועים משמחים, צריך במקביל להשתדלות הגשמית לעשות השתדלות רוחנית נאותה. וה' יעזור לנו להגיע אל המסקנות הנכונות.

באפשרותכם לזכות את הרבים ללא כל מאמץ! אם אירע אתכם או מכירים סיפור מחזק שלחו אלינו בית "אור השבת" רח' חזני 1133, 4 נתיבות ולצ"ע עבור "אור השבת" או בפקס: 08-9941870

אספורה

סיפור לפנה"ס

הפותרת הכל יום

מכונת משניים

בדור שלנו אנשים מחפשים סגולות, ומה הם עושים. מתקשרים למקומות מסויימים ומבקשים ברכה על פרנסה, על זיווגים והכל. לא שזה דבר לא טוב, אדרבה להחזיק את מוסדות התורה זה טוב מאוד. אבל אם יש כזה דבר שאפשר לבקש מאותו אבא למה אנו לא ממשים את ההטבה הזאת.

בורא עולם, אבא שבשמיים, הוא אבא של כולם. אדם נקלע לצרה וצריך ישועה יכול לפנות אליו. השיחה לא עולה כסף זו שיחה חנימית, וחשוב לזכור שהיא תמיד מניבה תוצאות. זה בדוק. שאדם מתפלל ומבקש מבורא עולם, אבא תיתן לי הוא לא רק ישלח לך את זה, הוא יבוא עד אליך וישיט לך את זה ליד. מה? כן! ככה זה עובד. אני בטוח שאתם מודעים לכך, אבל צריך לחזק את זה כמה שיותר בתוך הראש, שכדי לקבל ישועות מאבא שבשמיים לא צריך להזיע הרבה. מספיק תפילה אחת קבלה ושינוי שיראה אהבה וקרבה לבורא עולם עשית את שלך, ובטוח שאם מגיע לך משמיים ישלחו את זה אליך, וכמו שאמרנו יותר נכון, עד אליך. זה אחד מהמתנות שעם ישראל זכה לו בדורות האחרונים. שעל אף

שהם נמצאים בגלות אבא שבשמיים לא מזניח אותם ודואג להם לכל חסרונם ולכל בקשתם. ואם כך, למה אנו עצלים. סגרו את העלון, והתפללו תפילה נרגשת לבורא עולם.

הסיפור הבא הובא במסגרת פרויקט 'הפותרת בכל יום': עמדת ביציאה ממושב מירון וחיכיתי לטרמפ שייקח אותי לחיפה ויביא אותי אל אמי היקרה המצפה לי. היא לא חשה בטוב, וידעתי כי חיוני שאבקר אותה היום. עמדתי לקיים מצות כיבוד הורים וביקור חולים, ועל הדרך קייתי לזכות מישהו בגמילות חסדים.

מכונת מתקרב, אני מרים את היד, המכונת נעצרת, ואז אני מגלה שבתוכה יושבים שני אנשים ללא כיפה, ובלי כל סימן זיהוי אם יהודים הם או לא. בעוד אני מתחיל להתחרט על שעצרת אותם, שואל אותי הנהג: "לאן אתה צריך?" לחיפה, ענית, ולאן אתם? "לרחובות".

אם ככה, המסקנה ברורה, אחכה לטרמפ אחר. לא הבנתי מדוע ממשכים השניים לעמוד על מקומם ולדבר ביניהם. הם ליחששו מילים ומשפטים, וחששי הלך וגבר. מי יודע מה הם זוממים. בימינו אי אפשר להיות בטוחים בכלום. מספיק לך חצי דקה של פחד כדי להעלות במוח את כל סיפורי הטרמפים בשלושת העשורים האחרונים בארץ ישראל, ולדמיין את עצמך בתוך הסיפור הבא בתור.

בעוד אני עסוק בדמיונות, הם עסוקים בדיון

חשוב ולא ברור, ולבסוף פונה אלי הנהג: "בוא, ניקח אותך לחיפה". המבע שלו היה נדיב. הוא לא נראה כל כך רע כמו בדמיונות. דיברתי איתו עוד קצת, ביררתי במה הוא עוסק, והתברר לי מעבר לכל ספק שהנהג והנוסע, שניהם יהודים מזרע ישראל, ואפשר להכנס למכונתם.

איזו הקלה! חשבתי אז, איזו שמחה יש לי מלפגוש יהודי. כמה נפלא להיווכח בפשטות שבה אנחנו סומכים על אחים יקרים. כמה ברור לי, שאם אמר שייקח אותי לחיפה, אז הוא אכן יקח אותי לשם. עליתי, הנהג פתח בנסיעה. הרכב נראה די חדש, ואני התרווחתי בנוחות על המושב האחורי.

אחרי כמה דקות של נסיעה פותח הנהג את פיו: "אתה יודע למה החלטתי לקחת אותך לחיפה?"

- לא. "אספר לך. לפני כמה שנים באתי כאן, לרשב" במירון, לעשות את יום כיפור. כל היום צמתי, התפללתי, ובמוצאי הצום הייתי מותש לגמרי. טעמתי משהו קל ממה שהגישו בציון, וכל מה שרציתי באותו רגע היה להגיע הביתה, וכמה שיותר מהר.

"יצאתי לטרמפיאדה, בדיוק כאן איפה שמצאתי אותך עומד, וחיכיתי לטרמפ. חיכיתי וחיכיתי, ושום אוטו לא נראה באופק. רבוננו של עולם!" קראתי מעומק הלב. "אתה יודע" - פונה אלי הנהג - "אחרי יום כיפור אתה קליל כזה, מרגיש קרוב לאבא בשמים, התפילה שלך אמתית כזאת, בלי משחקים..." כן, אני יודע, אמרתי. אך לא הייתי בטוח כל כך. שום דבר איני יודע. אתה רואה יהודי פשוט, ואין לך מושג אלו עומקים בנשמה שלו. "אז תשמע, אמרתי: השם, בבקשה תשלח לי אוטו. אני מוכרח לחזור הביתה. מבטיח שאם אתה שולח לי אוטו, אז כשיהיה לי אוטו משלי, הטרמפיסט הראשון שירצה לעלות, אקח אותך עד הבית שלו!"

"לפני כמה ימים קניתי אוטו, ואתה הטרמפיסט הראשון שפוגש אותי. ואיפה? כאן, במקום שאני עמדת לפני כמה שנים. אתה צריך לחיפה, אני לרחובות, וזה אומר שאני צריך להכפיל את הדרך. לכן התדיינתי פה עם חבר שלי, אם ההבטחה שלי כוללת גם מצב כזה. בסוף הגענו למסקנה שהבטחה זו הבטחה, ולא משנה לאיזה קצה עולם אתה צריך להגיע. אתה הטרמפיסט הראשון, ואתה תקבל שרות וי איי פי כמו שהבטחתי."

אכן. הנהג היקר הזה לקח אותי עד לביתה של אמי בחיפה, ועם האוטו החדש הוא עלה על המדרכה כדי להגיע הכי קרוב לפתח הבניין...

אמרי קודש בראי הפרשה

"אלוקינו דיבר אלינו בחורב לאמר רב לכם עֲבַת בַּהַר הַזֶּה (דברים א, ו)

רבינו יוסף חיים זצ"ל בספרו ה'בן איש חי' (דרשות) כתב לבאר בהקדים דברי חז"ל במסכת קידושין (לט): "שכר מצווה בהאי עלמא ליכא", ואין בזה משום "ביומו תתן שכרו", כיוון שנצטוונו על ידי שליח.

אך שכר מצוות "אנכי" ו"לא יהי לך" - מפי הגבורה שמעננו (מסכת מכות כד). על זה יש שכר גם בעולם הזה.

וכתבו המפרשים שבשביל מצוות "אנכי" ו"לא יהיה לך" יש לישראל רוב טובה בעולם הזה ולולי כן לא היה להם יותר מכדי חיותם ממש.

עוד ידוע מה שאמרו רז"ל (רש"י על הפסוק, תנחומא כי תבא סימן א') על הפסוק (דברים כז, ט) "היום הזה נהיית לעם" - בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום באת עמו בברית.

ובזה מובן הטעם שציוונו השם יתברך לזכור בכל יום מעמד הר סיני.

וזה שאמר: "ד' אלוקינו דיבר אלינו בחורב" - בשביל שדיבר אלינו ממש, כי "אנכי" ו"לא יהיה לך" מפי הגבורה שמעננו, לכך: "לאמר, רב לכם" - ראוי "לאמר" בעולם הזה "רב לכם" - שיהיה לכם ריבוי שפע טובה ולא בצמצום, כי מחמת אותם שדיבר עמנו יש לנו שכר גם בעוה"ז.

גם עוד ראוי לנו להשים מעמד הר סיני על ליבנו, כדי שנצייר תמיד שבתנו בהר הזה, כדי שתהיה קבלת התורה חדשה אצלנו בכל יום.

או יובן בס"ד, "הר סיני" נבחר למתן תורה בשביל שפלות שהייתה בו, וממדת "הר סיני" ילמד האדם לאחוז בענווה, דמאן דאיהו זעיר איהו רב (זוהר הק' ח"א דף קכ"ב ע"ב).

למצוא את יד ההשגחה בכל מקום. אוהבים את הסיפורים של הרב זאיד?

"אור השבת" - זה הספר שלכם! מאות סיפורי השגחה | אלפי קטעי חיזוק והתעוררות | מאות סיפורים על גדולי ישראל | ספר אחד!

052-714-84-54

משלוחים לכל רחבי הארץ והעולם

ניתן לשלוח אלינו תגובות ארוכות הערות חומרים וסיפורים למייל: or7148454@gmail.com

"ארבעה דברים צריכים היזוק" (ברכות)
ויהיזוק בהם האדם בכל כוחו (רש"י)

היזוק

סיפורים מחפזים

מדור תמיהות וקושיות

אשכול יוסף

הגאון רבי יוסף חי סימן טוב שליט"א

למה תשב"ר בטלים מת"ת בתשעה באב?

איתא בתענית (ל). שתינוקות של בית רבן בטלין מלימודן בתשעה באב משום שנא' 'פקודי ה' ישרים משמחי לב', והקשו המפרשים חבילי קושיות דלא שייך לאסור מצד הקטנים עצמם כיון שאין להם שמחה כל כך בלימוד, וכמבואר בירושלמי (פ"א דשבת וברב ניסים גאון שבת יג). דתינוקות של בית רבן לומדים לאור הנר בשבת, לפי שרצונם שהנר יכבה ולא יבואו להטות, וכן הקשה הט"ז (א"ח סי' תקנ"ד) דודאי אין לתינוקות שמחה בלימודם, ובערוך השלחן (א"ח סי' תקנ"ד ס"א) הוסיף בזה מה שאמרו במדרש עה"פ 'ויסעו מהרה ה" כתינוק הבורח מבית הספר?

עוד יש להקשות לפי מה שביאר החקרי לב (א"ח ס"ס צ"ט) שאין חינוך קטן באבלות, לפי שעיקר חינוכו להרגילו במצוות לכשיגדיל, וגבי אבלות הוי אחתלתא דפורענות וסימן רע הוא לו, ואם כן למה תשב"ר בטלין בתשעה באב. ויש להוסיף דגבי אבלות של תשעה באב לא שייך להנך לקטן לפי שאנו מאמינים שמהרה יבנה המקדש, עוד לפני שיהיה בר חיובא?

והנה הט"ז מתרץ שבטלים משום המלמד ששמח בד"ת כשלומד עמהם. והקשו האחרונים שהרי קיימא לן (יור"ד סי' שפ"ד) שאף מי שהוא אבל ואסור בת"ת, אם רבים צריכים לו מותר ללמד תורה ברבים. והיה מקום לחלק בין ללמד גדולים דמותר כיון שהם בני חיובא משא"כ ללמד קטנים דאסור משום שאינם בני חיובא ופטורים מעיקר הדין מכל המצוות, אולם ראיתי להט"ז עצמו (יור"ד שם) שכתב דאדרבה לימוד תשב"ר הבל פיהם חביב מלימוד הגדולים כדאמרינן בשבת (ק"ט): אינו דומה הבל שיש בו חטא לאין בו חטא, שלכן אף מי שהוא אבל ותשב"ר צריכין לו, מותר לו ללמדם תורה אף בעת אבלותו?

ובשור"ת מהרש"ל (סי' ס"ו) הקשה עוד דלא שייך לאסור משום שמחה של המלמד, מאחר שטרוד הוא במלאכתו ולכן אין לו שמחה, ואפילו במה שמעיין בהלכה קודם שילמוד עמהם, לפי שבהלכה במלאכתו כדי שיוכל לגמור פעולתו, וכדוגמת הרועה שרשאי להכניס כמכחול בשפופרת בשעה שנוקטים בהמות לרביעה אף על פי שלשאר אדם אסור אפי' להסתכל משום הרהור, שמאחר ועוסק במלאכתו לא יבוא לידי הרהור, קל וחומר שהמלמד תורה לתלמידיו לא יבוא לידי שמחה?

ובחי' גבורות ארי (תענית י:) הקשה עוד ממה שאמרו בשבת (ק"ט). דאין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבניין בית המקדש, ואם כן מסתבר שכל שכן שמפני צער החורבן אין לבטלם ממצות ת"ת, שהרי אפילו לבנינו אין מבטלין, ולגוף קושיא זו י"ל דאדרבה צער החורבן חמור מבנינו, משל למתאבל על מות בנו יחידו שודאי צערו רב יותר ממי שמיצר על שלא זכה להיפקד בורע של קיימא.

ונראה לתרץ בס"ד כל הקלושות, דמה שהתורה משרה שמחה בלב האדם כמו שבאמר (תהלים י"ט) 'פקודי ה' ישרים משמחי לב', וכן אמרו במדרש "כי טובים דודיך מיין", נמשלו דברי תורה ליין, מה יין משמח את הלב שנא' (תהלים ק"ד) 'ויין ישמח לבב אנוש אף דברי תורה, אין השמחה רק לבנים העוסקים בה, אלא אף רבותיהם והוריהם של הקטנים יש להם שמחה מכח לימוד התורה של בניהם, ולכן תשב"ר בטלים בו בתשעה באב, כי הוריהם אסורים בשמחה בתשעה באב, וראה בהקדמה לספר אשכול יוסף עה"ת שהבאנו ראייה לדבר, והצעת יישוב זה קמיה רבינו הקדוש הגאון הגדול רבי משה צדקה שליט"א ראש ישיבת "פורת יוסף" ושמח בזה ואמר שהאב חידוש גדול. ובוה הכל ניחא, כי תשב"ר בטלים בתשעה באב לא מכח השמחה שיש למלמד בתורה, או לקטנים, אלא שעל ידי הלימוד של הבנים ממילא השמחה שוכנת בקרב אבותיהם.

מסופר על רבנו הגר"א זצ"ל, שתלמידו בעל "פאת השלחן" (בהקדמת ספרו) מעיד על אמתותה. קרן מיוחדת היתה בוויילנה מעזבונו של רבי משה קרמר [סבו של הגר"א], ששמה לה למטרה להחזיק תלמיד חכם. בין הנתמכים היה הגר"א. הכסף שהיה מעבר מדי שבוע באמצעות השמש נועד לספק צרכי בני ביתו.

לימים החליט השמש ליטול הכסף, להקל בזה על מצבו הדחוק, ולא נרתע לעשות כן, שידע שהגר"א בצדקותו לא יגער בו על כך. ומשבאה לפני הגר"א אישתו לתנות על צער הילדים, שאין לה להשביע את נפשם הרעבה, השיב כנגדה שתשלחם לבתי השכנים וירחמו עליהם ויאכילום, ודי בזה כדי שלא יגוועו ברעב.

כך היה כל ימי חייו של השמש, ולעולם לא ציערו הגאון על כך, אדרבה, שמחתו היתה גדולה שמצליח להסתיר מפני השמש, שיועד כל מעשיו ועומד כל העת בנסיון שלא לבייש יהודי עני. והדברים נפלאים ממש. (טעם ודעת)

אברך בן תורה נכנס למרחן בעל "קהלות יעקב" זצ"ל, לקבל הדרכה בלימוד. ישב רבינו ובמשך שעה ארוכה הדריכו בסדרי הלימוד ובדרכיו, באר היטב, בהם כלל את כל השיטות הקיימות בלימוד, ואיזו מהן היא הדרך הישרה שיבור לו האדם. כאשר פנה האברך ללכת עמוס במגילה ארוכה של הוראות והדרכות, ביקשו הסטייפלר לשוב. יש לו דבר מה להוסיף: "ואל תשכח לעזור בבית" אני רואה שאתה בן תורה, הוסיף ואמר, ומתמיד בלימודך במסירות נפש גדולה, אבל גם בני הבית דורשים תשומת לב. כשתשוב כעת לביתך, תשאל אם עזרתך דרושה בדבר מה...

אבל אשתי מוכנה "שאקדיש כל כולי למען התורה", שואל האברך, ורבינו משיבו בלבביות: אמנם זוהי מצותה וזוהי חובתה, אבל חובתך, החובה שלך, היא לעזור בבית!!!

ידוע שמרנא רבי ישראל מאיר מראדן בעל "חפץ חיים", היה מתריס כנגד קלי דעת המאחרים לקבל את השבת וממהרים לצאת ממנה. וכך אמר: ששת ימי המעשה יונקים מן הקללה שנתקלל אדם הראשון: "בזעת אפוך תאכל לחם", ואילו השבת נתקדשה ונתברכה בברכת ה'. בני בינה ממהרים אפוא להיכנס לשבת ולקבל בהקדם ברכתה האלוקית, וכשתמה השבת, הם מאחרים לצאת ממנה כדי לא להיכנס מיד "לקללת ימי המעשה". ואילו קטני אמונה הפוכים מן באיוולתם את היצרות: הם מאחרים להיכנס לתחוסי הברכה, וחפזים בקוצר שכלולם לצאת מן הברכה של שבת המלכה...

האדמו"ר הצדיק רבי אברהם מתייתו משטפונשט שברומניה היה ידוע כמחולל נסים ונפלאות. מכל האזור נהרו אליו רבים יהודים ואפילו גויים שהיו בצרה ובקשו ישועה. וגופו שלם לאחר פטירה ביום כ"א תמוז שנת תרצ"ג נפטר ברומניה האדמו"ר משטפונשט, הוא נקבר בכבוד רב בעיר יאסי. מקום הציון ואוהל הצדיק בבית העלמין של העיירה, שימשו כתחליף לחצר הצדיק. שיירות רבות הגיעו לשם, התפללו על קבר הצדיק, והמשיכו לראות ישועות כבחייו. לאחר השואה, יהודים רבים מתושבי המקום עלו לארץ ישראל, הקהילות היהודיות באיזור התפרקו, וסכנת חורבן ופגיעה ריחפה על המקום. תלמידיו ויוצאי רומניה יזמו, בהתייעצות עם גדולי הרבנים, והחליטו להעלות את ארונו של הצדיק משטפונשט אל ארץ ישראל. שנים רבות היה הדבר בגדר חלום, הוקם ועד מיוחד שפעל במסירות ובעקביות, עד שביום חמישי, ג' חשוון תשכ"ט (כשלושים וחמש שנים לאחר שנפטר) המשימה צלחה בידם וארונו של הצדיק הובא לארץ ישראל.

מסע ההלוויה יצא מבני ברק ומשם לבית הכנסת הגדול של תל אביב, שם כבר המתינו אלפי יהודים יוצאי רומניה, שרובם זכה להתברך מפי קודשו. סיפורי המופתים שוב קלחו מפיהם, כמו אך עתה אירעו. משם המשיכו לבית העלמין 'נחלת יצחק'. בחדר הטהרה של בית החיים 'נחלת יצחק' היה דיון, האם לפתוח את הארון ולקיים מנהג ארץ ישראל, לקבור ללא ארון. רבה של בני ברק הרה"ג רבי יעקב לנדא, ציוה לפרוץ פתח בתחתית הארון, וכשהתברר שהגוף הקדוש שלם כביום פטירתו, ציוה הרב לנדא להוציא גופו הקדוש מן הארון. שמו אותו במיטה כמו כל נפטר, ולא התפרק, למרות שעברו 35 שנים מעת שנפטר.

אנשי 'החברה קדישא' יצאו מחדר הטהרה מרוגשים כולם ואמרו: "כזה דבר לא רואים כל יום". הגר"י לנדא הוסיף לומר: "זה ממש כאילו עכשיו הוא נפטר, אפילו הפנים מאירות.

לטובת קוראינו, לראשונה בעולם הספרים: משלוחים לכל רחבי הארץ והעולם >

<p>לילו לא את המטלה בצוואר, למרות כל הסיכונים וכל ידיו הרופאים, דבר אחד הציל לה את החיים. ואפשר לומר שגם לרופאים...</p> 	<p>המתחיל עמד מולי עם סכין נלחמתי ודם בעיניים ואז נכרתי בברכה מרוב שמעתי בר יחיאל. ומאותם רגעים ניסתי ניסים קורים...</p> 	<p>חתן חלה ונשא וקלטו 'בשעת לוחמה, והרגו במתים, ואבא ביקש בקשה מרטיטה ומצורת, מה הוא ביקש? פשוט לבנות.</p>
<p>הכל החמיל בבורק שנתנו מתוך אהר לנשיא טרומפ שנה את כל המונח נולד. מטייר המצוי ברעם ראשון על גום המצלה של הרב דוד שורקין, חשיפה.</p> 	<p>הגריד שפיל בבית נסחת אחרי הרף יומי. הברכה היום שהציל, והצילה התריל שהחנכה נשחת מיטרי הפשעה מכלי ראשון!!</p> 	<p>ממ לב עם בנותיה במילה 'על לבבך' האחרון שחזרה בחשבה, בביל כל החובות האות סיפור חיים של אמתה.</p>

מאות סיפורים, אלפי חיוקים, ספר אחד!! מנצעים מיוחדים לבין החומים - 052-714-84-54

ניתן להשיג את הספר "אשכול יוסף" בפלאפון - 054-8460007